KEITH DOUGLASS

AMBUSCADA

Keith Douglass

AMBUSCADA

versiunea în limba română

uncris

Marea Mediterană
În apropierea coastei Libiei

Lieutenant Commander Blake Murdock se uita atent în întunericul nopții, iar vântul și ploaia îi șfichiuiau fața. De la început, această misiune l-a neliniștit. Mai întâi, le-a luat cu zece minute mai mult decât planificaseră ca să lanseze cele două bărci de cauciuc de pe puntea submarinului. Acum, când micile bărci erau propulsate către coasta libiană aflată la trei mile distanță, neliniștea-i creștea.

Toți șaisprezece SEAL din Plutonul 3 al *Commando*-7 erau ghemuiți în două IBS (*Inflatable Boat Small*) de tip *Zodiac*, fiecare propulsată de un motor extern de 55 CP. În condiții meteo decente, puteau naviga cu viteza de 18 noduri. Dar nu și pe valuri de 1,5 m și rafale de vânt.

Bărcile erau legate una de alta cu o coardă de zece metri, iar asta le provoca probleme pentru că erau prea apropiați. Murdock, în barca sa, și *Lieutenant j.g.* Ed DeWitt, în a lui. Ei doi aveau radiourile Motorola activate. Ceilalți din Pluton le țineau în buzunarele impermeabile.

În radioul lui Murdock s-a auzit o voce.

— *Skipper*, avem ceva probleme spre babord. După sunet e o navă de patrulare. N-am ideea cât e de mare. Are reflector de cercetare, dar poate că ne ratează.

— *Roger*, Ed. Stai cu ochii pe ea. Da, acum o văd și eu. Dacă nu virează, ar trebui să fim OK.

Imediat ce Murdock a spus-o, nava luminată fantomatic, aflată la cel mult 75 m, a virat direct către ei.

— Lam, scoate EAR imediat, a șoptit Murdock suficient de tare ca cercetașul său să-l poată auzi.

Joe Lampedusa, *Operations Specialist Third Class*, a ridicat de sub poncho o armă cu aspect ciudat.

— Complet încărcată, *Skipper*, a raportat Lam

A ridicat ***E**nhanced **A**udio **R**ifle*, și a ațintit-o asupra navei de patrulare ce se apropia.

— Dacă ne descoperă, lansează două încărcături, șopti Murdock.

Prin întuneric, Lam a confirmat cu o mișcare a capului.

Urmăreau baleiajul puternicului reflector care mătura crestele albe ale valurilor Mediteranei. Raza de lumină aproape că i-a atins o dată, apoi s-a rotit în partea cealaltă. Data următoare a trecut pe alături, nava însăși aflându-se la nu mai mult de 25 m în partea dinspre țărm, iar lumina a atins barca lui DeWitt.

— Foc! a ordonat Murdock.

Lam a ochit și a apăsat pe trăgaci. Sunetul generat de EAR nu era o explozie; era mai mult ca un *whoosh* de aer. După o jumătate de secundă unda de șoc a lovit nava de patrulare, iar echipajul din mica punte de comandă nu a avut timp să reacționeze. S-au prăbușit pe punte. Motorul a continuat să propulseze nava cu viteza prestabilită, dar, nefiind nimeni la cârmă, a început să vireze larg spre partea opusă țărmului.

Lam a văzut doi marinari care alergau către puntea de comandă. A tras din nou. Arma EAR necesita 10 secunde între două lansări, pentru a se reîncărca cu energie. A doua undă de șoc a lovit nava de patrulare și cei doi marinari de la bord s-au prăbușit, parcă adormiți. Vor rămâne inconștienți timp de 4-6 ore, și se vor trezi fără nici un fel de vătămare. Singura lor problemă va fi cum să le explice ofițerilor comandanți ce s-a întâmplat.

— Bine tras, Lam.

Murdock privea din nou către țărm, și putea vedea luminile după care se orientau în timpul apropierii.

— Curs drept înainte, *j.g.* Suntem încă pe cursul corect. Hai să accelerăm la 10 noduri. În furtuna asta nu ne poate auzi nimeni.

Murdock se gândi la misiune. Fiecare om din Pluton cunoștea detaliile. Acesta era modul în care operau SEAL. Trebuiau să debarce pe ceea ce se presupunea a fi o plajă pustie din apropierea micului orășel Al Hamim, aflat la vest de Tubruq. Dacă lucrurile o luau razna, frontiera prietenoasă a Egiptului se afla la doar 60 mile spre est.

Mai întâi vor debarca, apoi vor ascunde bărcile și se vor deplasa 7 mile în interiorul teritoriului până într-un sat numit Bani Qatrun. Murdock supraveghea luminile. Păreau să se apropie. Micile bărci se luptau atât cu refluxul cât și cu vremea. Ploaia continua să cadă. Le va acoperi infiltrarea și, sperau, și retragerea. Submarinul va aștepta lângă coasta estică a Libiei, și va ieși pentru recuperarea lor la ora 0500. Dacă totul mergea bine.

Murdock a avut de comentat în legătură cu misiunea. Simțea că a risca viețile a 16 oameni pentru a recupera unul singur nu era o strategie bună. Atunci i s-a explicat cine este acel om – un important agent CIA de teren, care a fost compromis și capturat. Era deținut de numai două zile, și poate că încă nu a dezvăluit nimic din cantitatea vastă de informații speciale pe care le deținea. Clive Ambrose Cullhagen nu era un agent CIA de rând. El a contribuit la crearea celui mai mare Centru de evaluare a evenimentelor mondiale al CIA. Era un depozit viu al planurilor SUA și al secretelor a jumătate dintre aliații care foloseau acel Centru.

Trebuia să fie recuperat.

Directorul CIA subliniase că Cullhagen trebuie scos viu sau mort. Un apel telefonic ultra-secret a adunat patru oameni în sala de ședințe. Murdock a fost unul; directorul CIA, Secretarul de Stat și Președintele SUA au fost ceilalți.

Au vorbit mai bine de patru ore; apoi directorul CIA l-a apelat pe *Chief of Naval Operations* și rotițele s-au pus în mișcare.

— Pot auzi cum se sparg valurile drept în față, s-a auzit în casca din urechea lui Murdock.

— Da, și eu. La primul val tăiem coarda de legătură.

— *Roger, Skipper.*

Murdock a prins echea și a direcționat mica barcă exact unde a vrut, mișcând motorul pentru a ajusta direcția. Valurile care se spărgeau nu erau atât de severe pe cât ar fi putut să fie. A auzit zgomotul apei revărsate pe nisip... și au ajuns și ei acolo. Jaybird a tăiat coarda, iar Murdock a accelerat motorul pentru a prinde valul care urma să se spargă. Voia să plutească pe el, și doar în ultima clipă să coboare pe panta acestuia.

Nu s-a întâmplat așa.

Un alt val a venit într-un unghi de 45^0 și l-a *înghițit* pe primul. A lovit barca gata să o răstoarne, apoi a întors-o cu laterala către nisipul plajei care a apărut brusc. Bărcuța de cauciuc a dansat un moment, apoi s-a redresat singură și a alunecat pe panta frontală ca un surfer care evită prăbușirea maselor de apă.

Când barca s-a orientat cu fața spre țărm și a ajuns în apele mici de lângă plajă, Luke Howard, *Gunner's Mate Second Class*, și *Machinist's Mate Second Class* Jaybird Sterling au sărit afară, și prinzând funia care o înconjura, au tras-o mai departe pe nisip.

Patru SEAL au alergat 20 de pași în zona uscată și s-au culcat cu armele acoperind zona țărmului din fața lor. Restul s-au ghemuit în barcă până au văzut semnalul cercetașilor de pe plajă. Atunci au ridicat barca și au sprintat spre interior 40 de pași, până la o zonă cu tufișuri. Aici au securizat rapid locul și au postat gărzi; bărcile de 80 kg au fost ascunse și camuflate cu ramuri.

Murdock cercetă terenul de dincolo de tufăriș și de copacii cu coroanele ca niște lentile. Aceștia creșteau doar datorită influenței umidității induse de Marea Mediterană. Știa că restul Libiei este uscată; 99% din țară era clasificată ca fiind un deșert cu mai puțin de 15 cm de ploaie/an.

Murdock și-a rememorat hărțile studiate. Satul pe care îl căutau se afla la 7 mile în interiorul teritoriului, într-o oază unde apa ieșea la suprafața nisipului. Și-a verificat ceasul: zece minute după miezul nopții. Dacă ar fura un camion, ar putea fi descoperiți. Trebuiau să rămână cât se poate de nevăzuți și neauziți până la atacul casei. Fusese luată hotărârea de a mărșălui prin deșert către locul misiunii. Oamenii aveau un echipament relativ ușor de numai vreo 30 kg, arme, *ammo* și

explozivi. Purtau uniforme cu camuflaj de deșert, iar pe cap purtau mici pălării din țesătură moale, bandane sau capișoane.

Cu toții și-au scos repede stațiile radio Motorola și le-au conectat microfoanele de lângă buze. Murdock a efectuat o verificare radio, iar cei șapte din *squad*ul său au raportat în ordine. Apoi au pornit la drum.

— De-a lungul coastei avem o fâșie de teren ferm, cam de trei mile lățime, spuse Murdock în microfon. Dincolo e deșertul din ce în ce mai arid, apoi, după vreo cinci mile suntem în inima Saharei, pe nisip. Găsim șoseaua care duce spre obiectiv și o urmăm. De data aceasta mărșăluim. Nu vrem să sunăm alarma furând un vehicul. Poate la întoarcere. Sunt doar șapte mile. Cam o oră de mers. Pas vioi.

Ca întotdeauna, Joe 'Ricochet' Lampedusa și-a preluat locul rolul de cercetaș, la cincizeci de metri în față, în timp ce ceilalți așteptau pitiți în tufăriș. Lam a traversat șoseaua acoperită cu asfalt negru și s-a strecurat în șanț, în timp ce două mașini au rulat pe drum. În față se întindea periferia satului de pe coastă. Două case și niște șoproane. Lam le-a dat roată, nu a văzut nici o lumină aprinsă, și a făcut semn Plutonului să înainteze.

Murdock și-a pus în mișcare mai întâi *Alpha Squad* în formație de combat, în șir, la distanță de 5 m unul de altul. Au alergat peste șosea când a fost liberă, apoi au trecut neauziți pe lângă case, în câmpurile irigate. Acestea fuseseră recoltate, iar Murdock a presupus că au fost culturi de grâne. Câmpia de coastă de aici era irigată din puțuri și niște mici oaze unde apa din pânza freatică ieșea la suprafață. Rapoartele de Informații studiate spuneau că în această zonă, terenul arabil se extindea numai trei mile spre interior.

Odată trecuți de câmpul irigat, Lam a cotit spre vest, unde se auzea trafic. Aceleași rapoarte susțineau că șoseaua abia dacă era folosită de câteva vehicule care circulau către o unitate de maximă securitate.

De data aceasta, Murdock a primit informații exacte despre obiectivul lor. Era un fost complex imobiliar de tip european, îngrădit, cu gărzi în exterior și în clădirea principală. Mai erau alte două clădiri, o baracă pentru gărzile militare și alta, fost garaj, acum folosit pentru depozitarea proviziilor și materialelor. În interiorul perimetrului împrejmuit nu au fost observați câini.

SEAL puneau la punct un plan de atac, dar situațiile se schimbau adesea când Plutonul ajungea la obiectiv.

Câmpurile irigate s-au întins pe trei mile spre interior, pe ele fiind din loc în loc câte o casă și alte construcții, în care locuia proprietarul pământului. Informațiile l-au avertizat pe Murdock că majoritatea parcelelor erau mici, unele de doar 5-6 acri, dar erau foarte valoroase dat fiind puținătatea terenului arabil.

Nisipul presărat cu smocuri de plante specifice mediului arid au început să invadeze zona pe măsură ce SEAL înaintau spre sud. Aceste smocuri vor acoperi curând aproape tot solul acolo unde nu era irigat.

În față, Lam a localizat șoseaua spre sud și a mers paralel cu ea la 300 m. Se vedea ceva trafic de camioane, și un sedan sau două, toate vopsite în verdele-mat militar. Off-road, Lam a descoperit urme de vehicule. Unele erau lăsate de șenile, altele de roți cu cauciucuri de joasă presiune destinate zonelor cu nisip afânat. S-a oprit ascultând, dar nu se auzea decât sedanul de pe șosea. A continuat să înainteze.

— Niște urme ciudate, Skipper, a raportat Lam prin radio. Nu prea știu ce sunt, dar vehiculele care le-au lăsat nu mai sunt aici.

— *Roger*. Ține urechile ciulite.

Și au continuat să înainteze. După 5 minute, Plutonul 3 s-a aruncat la pământ când un transportor blindat a ieșit huruind dintr-un *wadi* din stânga și a năvălit către centrul liniei lor de marș.

Bine camuflați în uniformele lor, toți urmăreau mașina ce se îndrepta spre ei. Nu avea faruri frontale, dar peste deșertul libian veghea luna plină, asigurând suficientă lumină. Tran Khai, *Torpedoman Second Class*, și Jack Mahanani, *Hospital Corpsman First Class*, au trebuit să se ridice din nisip și să sprinteze zece metri pentru a ieși din calea gigantului huruitor.

Nu a existat nici o reacție din partea celor din interiorul transportorului. Fie nu i-au văzut pe SEAL, fie i-a considerat a fi o patrulă de a lor. Vehiculul și-a continuat drumul drept către autostradă, apoi a virat și s-a îndreptat spre sud de-a lungul drumului.

— Verificare radio, *Bravo*, a șoptit *j.g.* în microfon.

Toți șapte au răspuns pe rând.

— Aici e OK, *Skipper*, raportă DeWitt.

— Mecanicul-conductor nu a folosit un dispozitiv de vedere noaptea, altfel i-ar fi văzut pe cei doi care au fugit. De data asta am avut noroc. Dar se pare că în jurul acestui obiectiv există o securitate mai sporită decât am crezut.

După ce au mai înaintat o jumătate de milă în interiorul deșertului, au ajuns la nisip afânat și dune de 7 m înălțime. Lam și restul s-au dat mai aproape de șosea, dar au păstrat o distanță de 100 m.

Murdock considera că se aflau încă la două mile de obiectiv, când l-a apelat Lam.

— *Skip*, avem niște probleme. Mai bine vino aici și aruncă o privire. Cred că, în față, ne blochează o trupă.

După 5 minute, Murdock și Lam se aflau pe burtă în vârful pantei unei dune. Auzeau voci, lovituri de metal pe metal, și simțeau mirosul înțepător al aromei de mâncare.

— Ora mesei după o tură de 12 ore, spuse Lam.

Într-un mic *wadi* din apropierea șoselei, funcționa o bucătărie de campanie într-un cort-bucătărie și *sală* de mese. Aflați în linie în fața mesei unde se servea, erau o duzină de soldați în echipament de luptă și cu armele la spate. Toți purtau căști de oțel.

— Câți sunt? a întrebat Murdock.

Amândoi au cercetat prin NVG, care transformau noaptea într-un amurg verde.

— Treizeci, poate treizeci și cinci, depinde de câți sunt în cortul cu mese, a răspuns Lam.

— De acord. Dacă mănâncă, înseamnă că nu patrulează. E momentul potrivit pentru noi să ne continuăm marșul.

Tocmai când vorbea, un transportor blindat a huruit înspre bucătărie și o duzină de oameni au ieșit din el. Vorbeau tare, strigând unul la altul și s-au grăbit către cei ce stăteau la rând să-și ia porția de mâncare. Nici unul nu avea veselă, urmând să mănânce din tăvi metalice.

În timp ce se întorceau la ceilalți SEAL, Lam și Murdock și-au pus la cale planul. Se vor deplasa o jumătate de milă lateral față de tabăra-bucătărie, și o vor depăși cât de repede puteau, apoi se vor reîntoarce lângă șosea.

Manevra a durat 20 minute; apoi au luat direcția sud, la 500 m de șosea. Acum se aflau în obișnuita lor formație utilizată în

câmpul tactic, fiecare *squad* în diamant, cu Lam în fruntea lui *Alpha*.

Nu a existat nici un avertisment. Mergeau cu pas întins, știind că se apropiau de obiectiv, când trei rachete au explodat deasupra capetelor lor transformând întunericul nopții în plină zi. În același timp, din față s-a deschis foc de carabine.

La primul *crack* al rachetelor, SEAL s-au aruncat la pământ căutând orice ar fi putut fi folosit ca acoperire. Dar nu era nimic. Nu a fost nevoie să se dea vreun ordin. SEAL au ripostat în mod automat. Patru oameni înarmați cu *Bull Pup*[1] au lansat proiectile explozive de 20 mm spre focul de la gura țevii care izbucnea din întuneric. La patru secunde după primul foc tras asupra lor, SEAL au ripostat. După două secunde alte patru proiectile de 20 mm au detunat în întunericul deșertului libian. După aceasta, doar o singură carabină inamică a mai tras. Rachetele au continuat să ardă 30 secunde, ceea ce păru să fie o eternitate.

SEAL au încetat focul când armele inamicului au tăcut.

— Așteptați să se stingă rachetele, apoi ne ducem la locul de unde s-a tras asupra noastră, a ordonat Murdock în microfon.

Rachetele luminoase s-au stins și întunericul s-a reinstalat.

— Hai să verificăm ce ispravă am făcut.

SEAL s-au ridicat de pe nisip și au înaintat în linie de trăgători cu armele pregătite. Grupa de soldați libieni zăceau împrăștiați în *wadi*-ul adânc de numai 2 m, suficient ca să ofere adăpost total asemenea unei tranșee. Dar soldații n-au luat în calcul exploziile de deasupra solului ale proiectilelor de 20 mm.

Unul dintre libieni era încă în viață. Colt Franklin, *Yeoman Second Class*, s-a aplecat deasupra lui vorbindu-i cu blândețe în arabă. Murdock l-a grăbit:

— Întreabă-l ce-i cu toată securitatea asta.

Franklin a făcut-o, iar omul a dat din cap.

— Spune că habar nu are. El doar a făcut ce i-au ordonat ofițerii.

— Întreabă-l dacă știe ce-i cu casa aflată la câteva mile spre sud.

Și iar libianul a dat din cap.

---

[1] Alliant Bull Pup duo – armă de tip combo care trage cu cartușe de 5,56 mm, dar lansează și proiectile explozive de calibrul 20 mm.

— A spus ceva de niște oameni importanți, dar nu-i cunoaște.

Au continuat să-l interogheze pe omul grav rănit. Le-a spus despre apărare, unde erau plasați cei mai mulți soldați, și cum era electrificat gardul în unele secțiuni.

Deodată, omul a gemut cuprins de un val de durere; apoi întregul trup s-a încordat o clipă înainte ca să dea capul pe spate și ambele mâini în lături.

— S-a dus. Verificați armele și adunați tot ce ne-ar putea fi de folos. Ar trebui să fie câteva Kalașnikov. Asta păreau să fie după sunet, când au tras în noi. Apoi ne cărăm de aici, înainte să apară careva.

Au cercetat prin întunericul din jur, și au găsit șase carabine de asalt care păreau destul de noi, deși erau de un model mai vechi, AK-47, care chiar dacă aveau un calibru mai mic decât MP-5 avute de unii dintre SEAL, erau mai puternice și cu bătaie mai mare.

Murdock și-a dus oamenii în alergare ușoară cam o milă spre sud de punctul de contact, și curând au auzit un elicopter survolând zona unde s-a desfășurat lupta, după care a aterizat.

— Un elicopter pe-aici înseamnă alte necazuri, spuse DeWitt prin radio.

— Adevărat, și vom vedea dacă și noi îi putem provoca probleme imediat ce se va da mai aproape.

Încă o jumătate de milă prin nisip, paralel cu șoseaua și Lam a dat semnalul de oprire, după care i-a arătat lui Murdock niște lumini drept în față.

— Asta trebuie să fie. E luminată precum un bordel.

— Luminile le putem stinge. Ei deja știu că vine cineva în *vizită*. Sper să nu au ucis prizonierul când au auzit zgomotele luptei.

— Vom face așa cum am planificat, spuse Murdock prin radio. *Bravo* va da atacul principal în partea de vest. *Alpha* va executa atacul-diversiune la est și să sperăm că va atrage acolo forțele care apără obiectivul. Trebuie să ne apropiem destul ca să aruncăm în aer poarta dinspre vest, sau gardul din apropiere, pentru acces. Întrebări?

— Cum facem cu armele de 20 mm? a întrebat Lam.

Toți erau așezați în linie, privind pe deasupra vârfului unei dune de nisip aflată la un sfert de milă de obiectiv.

Ed DeWitt i-a răspuns:

— *Bravo* va neutraliza gărzile și poarta cu lovituri de 20 mm lansate de la 200 m. Apoi, o jumătate din *squad* înaintează, în timp ce cealaltă jumătate lansează 20 asupra oricui apare pe acolo și ne înfruntă. Odată ajunși în interior, trăgătorii cu armele de 20 sprintează și ni se alătură.

— De cealaltă parte o obiectivului, *Alpha Squad* va trage asupra gardului și a case cele mari, spuse Murdock. Vom folosi 20-urile noastre asupra a tot ce mișcă pe acolo. Probabil că nu vom putea trage prin gard cu ele, dar vom folosi loviturile repetate pentru a face o gaură destul de mare ca să pătrundem.

— Întrebări?

— După ce intrăm, cum îl vom găsi pe tipul acela? întrebă Fernandez.

— Avem doi vorbitori de arabă. Vor interoga pe oricine îl capturăm viu. E undeva în casa mare. După planurile de construcție pe care le-am studiat, nu poate avea mai mult de 20 de camere. Două nivele, fără subsol.

— Nu folosim EAR? vru să știe Jaybird.

— Nu, nu vrem să-l facem lat pe omul nostru de la CIA și să-l cărăm tot drumul până la apă.

— Hai să o facem, a hotărât Murdock. *Alpha*, cu mine. Avem 15 minute ca să ajungem în poziție și să declanșăm diversiunea. La cinci minute după primul nostru foc, *Bravo* atacă. Haideți.

Alpha a avut nevoie de 20 de minute pentru a ajunge de cealaltă parte a obiectivului și să-și pună în aplicare ambuscada. S-au poziționat la zece metri unul de altul. În această misiune aveau trei *Bull Pup*, iar *Bravo* patru.

Murdock a verificat gardul prin NVG apoi a dat ordin să se deschidă focul. Proiectilele de 20 mm au detunat în noapte, explodând în aer. Au lovit gardul și au atins una dintre gărzi care se afla la post. Primul proiectil lansat de Murdock a spulberat ușa laterală a casei. Un jeep a venit de după colț, apoi s-a retras la adăpostul casei. SEAL nu au ochit către ferestre, pentru a nu-l lovi pe prizonierul din interior.

Jumătate de duzină de carabine de asalt au ripostat cu foc, dar SEAL se aflau adăpostiți într-un fel de șanț, adânc de 1 m. Șoferul jeepului a vrut să încerce să iasă de după casă și să ajungă la un fel de clădire-depozit. Se afla la jumătatea drumului

când un 20 mm a lovit vehiculul și l-a aruncat cu roatele în sus în zidul clădirii.

După o clipă, Ed DeWitt a deschis focul asupra porții principale. Primul proiectil a lovit postul de gardă de acolo; Următorul a spulberat sistemul electric de acționare a porții și a întrerupt circuitul. Poarta masivă s-a deschis și așa a rămas. Un *squad* de șase oameni au venit alergând de după barăci și au fost doborâți de șrapnelele exploziilor de 20 mm din fața barăcilor. Unul dintre aceștia a încercat să se retragă șchiopătând, dar a fost trântit în țărână de glontele unui lunetist. Un moment, întreaga zonă a rămas tăcută. DeWitt putea auzi focul din cealaltă parte a obiectivului.

Apoi, un motor a huruit și un transportor blindat[2] a năvălit de după barăci, îndreptându-se spre poarta principală. A derapat oprindu-se, apoi s-a redresat până ce tunul său automat a ajuns orientat spre locul unde se vedeau focurile de la gura țevii.

— *Stingeți* luminile, a ordonat DeWitt în microfon.

Miguel Fernandez, *Gunner's Mate First Class*, a ochit cu carabina sa de lunetist H&K 7,62 mm și a început să distrugă unul după altul toate reflectoarele.

— Franklin, lansează niște WP[3] în fața tancului ca să-l orbești. ACUM! Șase, opt grenade și să sperăm vântul nu bate prea tare.

Prima grenadă de 40 mm trasă de *Colt* M-141 a aterizat alături de tanc, explodând într-un evantai de fosfor alb care a degajat un fum dens. A doua și a treia au lovit în fața transportorului blindat.

Păru că mastodontul metalic este terminat… dar au auzit detunăturile tunului care a tras trei proiectile ce au lovit în nisip la 7 m în spatele lor. Noroc că șrapnelele împrăștiate nu au rănit nici un SEAL.

DeWitt a folosit secțiunea cu gloanțe de 5,56 mm a armei *Bull Pup* (care putea lansa și proiectile explozive de 20 mm) și a stins alte două reflectoare. Toată partea frontală a complexului de clădiri s-a cufundat în întuneric.

---

[2] În rândurile următoare, autorul numește acest vehicul și '*armored personnel carrier*' și '*tank*' deși – evident – nu este același lucru.

[3] WP – *white phosphorus* – grenade cu fosfor.

— Ne punem în mișcare, a ordonat DeWitt. Ne separăm în două grupe și alergăm spre ambele laterale ale porții. Lăsăm 15 m între noi, ca să tragă ăștia cu tunul. Salt înainte! ACUM!

Au sprintat cu armele la șold pregătite să tragă. Prin poartă au șuierat câteva gloanțe ațintite către locul unde stătuseră SEAL. Nu au ripostat pentru a nu atrage atenția asupra poziției în care se aflau acum. După ce au alergat 100 m; fumul s-a mai domolit, împrăștiindu-se de lângă transportor.

— Mai mult fum, a ordonat DeWitt prin radio. Amândoi, trei proiectile de fiecare.

Franklin și Ostercamp au tras amândoi, și transportorul a *dispărut* din nou. Acum SEAL sprintau cu toată viteza direct către poarta principală.

— Foc de asalt!

Și opt arme au început să tragă. Întâi proiectilele de calibrul 20 mm, G-11 cu cartușe fără tub, apoi *Bull Pup*urile au continuat cu gloanțele de 5,56 mm. Nu prea a ripostat nimeni. Nici un SEAL nu a fost rănit.

La adăpostul fumului, s-au năpustit către poartă și au năvălit prin ea. În timp ce alerga, DeWitt a setat o bombă dintr-o sută de grame de TNAZ. I-a înserat un *timer* reglat la 5 secunde. Blindatul a ieșit brusc din norii de fum, iar DeWitt a alergat către laterala acestuia. A îndesat bomba în șenilă și a activat *timer*ul. Apoi s-a retras în fugă.

Intervalul de timp la aceste dispozitive putea fi înșelător. Uneori se declanșau la 4 sau chiar 3 secunde, alteori la 7 sau 8. Acesta a detonat la 4 secunde. Ultimul SEAL abia trecuse de poartă și se îndepărta de vehicul când TNAZ a explodat. Șenila a fost spulberată, iar transportorul s-a smucit într-o parte.

Un grup de trei soldați libieni au apărut de după colțul îndepărtat al casei, cu carabinele ridicate. Tran Khai, *Torpedoman Second Class*, a spulberat trioul cu o rafală de o duzină de gloanțe trase de G-11. Soldații au murit înainte de a atinge pământul.

— Ușa din față, a transmis DeWitt prin radio.

Canzoneri a fost primul. Avea două bombe TNAZ pregătite, și le-a lipit de o parte și de alta a ușii, activând detonatoarele la 10 secunde, apoi a alergat departe de clădire.

Explozia a aruncat înăuntru bucăți mari din ușă, lăsând o gaură acolo unde se aflase aceasta, dar și o jumătate de metru din zidul frontal.

Așa cum era planificat, DeWitt a intrat primul, aruncându-se în stânga. Fernandez a făcut aceeași mișcare spre dreapta. În casă luminile erau încă aprinse.

— *Clear*, dreapta, a anunțat Fernandez.

— Aici la fel, spuse și DeWitt.

Alți doi SEAL au pătruns prin ușă și în lungul holului. Doi pușcași inamici au apărut la capătul îndepărtat, doar pentru a fi întâmpinați cu o rafală de gloanțe care i-a doborât și forțat să se târască înapoi după colț.

DeWitt a presupus că prizonierul ar fi deținut la etaj. Scările se aflau în centrul casei. El și Fernandez au năvălit pe lângă ușile de care se vor ocupa ceilalți, s-au dus către scări și au început să le urce. Răpăitul unui pistol mitralieră a răsunat din susul scării.

DeWitt a primit un glonț în brațul drept și s-a dat înapoi, în afara razei de foc. Fernandez încă nu începuse să urce; a desprins o grenadă atașată de vesta de luptă, i-a tras cuiul, și a aruncat-o cu putere în susul scării. Aceasta s-a lovit de zid, apoi a explodat.

Cei doi SEAL au sprintat în susul treptelor, cu armele orientate înainte și cu degetele pe trăgaci. Nu a fost nici o ripostă. Sus au găsit doi soldați răniți de moarte. Le-au îndepărtat armele și au alergat către prima ușă dintre cele patru de pe hol. DeWitt a spart ușa, dar camera era goală.

Fernandez s-a ocupat de următoare, încercând să apese mânerul. Era încuiată. A răpăit cu degetele în tăblie, stând la adăpostul zidului. Patru gloanțe au perforat ușa subțire. Fernandez s-a dat înapoi, a armat o altă grenadă și a ținut-o pregătită. Apoi a lovit ușa și a aruncat grenada, dintr-o singură mișcare, după care s-a adăpostit din nou după zid.

Când au încetat să mai zboare șrapnelele, DeWitt a năvălit în încăpere. Arma sa *Bull Pup* a slobozit două rafale de câte trei gloanțe; apoi a intrat și Fernandez, dar totul era *clear*, pentru că ocupanții, doi ofițeri care păreau că tocmai se ridicaseră din pat, nu vor mai avea niciodată nevoie de somn.

Cei doi SEAL au ieșit repede afară, la următoarea ușă. Înainte ca să-i poată încerca mânerul, o duzină de gloanțe au trecut prin tăblia acesteia.

— Înăuntru ar putea fi omul nostru, spuse DeWitt. Fără grenade.

Ușa era încuiată. DeWitt a lovit-o și s-a dat la adăpostul zidului. Douăzeci de gloanțe au șuierat printre canaturile ei

înfigându-se în zidul opus. DeWitt a verificat interiorul camerei aruncând o privire scurtă pe după canat, la nivelul podelei. Înăuntru se afla un singur om. Avea vestonul de ofițer pus pe spătarul unui scaun. Pe epolet se vedea steaua aurie[4] strălucitoare. DeWitt a aruncat o grenadă, iar după explozie, SEAL s-au dus la ultima ușă de pe hol. Era dublă, și avea o plăcuță cu nume pe care nu o puteau citi.

Nici un răspuns din interior. Fernandez a izbit ușa și instantaneu s-a aruncat într-o parte, la adăpost, dar din interiorul camerei nu a tras nimeni. Fernandez a verificat camera privind de la nivelul podelei. Mormăind, s-a ridicat și a intrat.

Înăuntru se aflau trei civili, toți cu mâinile ridicate. Pe un scaun, cu fața către ei, ședea un om într-un costum boțit de om de afaceri. Pe o măsuță era deschisă o trusă medicală cu șase seringi și o duzină de fiole cu lichid.

Omul îmbrăcat în halat alb de doctor spuse ceva, arătând spre cel din scaun.

— Franklin, mișcă-ți curu' la etaj, ultima cameră; avem nevoie de araba ta, spuse DeWitt prin radio.

Apoi a înaintat și l-a privit pe omul din scaun. Era Cullhagen; văzuse fotografia lui. Era un tip solid, de 1,90 m și 120 kg. Părul creț și negru era căzut pe ochi și avea o barbă de trei zile. Părea amețit, probabil drogat. Peste câteva clipe, Franklin a venit alergând, înainte ca DeWitt să poată vorbi cu omul.

— Întreabă-i ce i-au făcut ăstuia? îi ceru DeWitt.

Doctorul a ridicat ochii când a auzit întrebarea în arabă și a răspuns scurt:

— Zice că i-au pus întrebări, doar atât.

— Ce droguri au folosit?

Ca răspuns, doctorul a ezitat, apoi a arătat către măsuță, indicând o fiolă. Franklin a citit eticheta și a clătinat din cap.

— Habar n-am ce-i asta.

— Întreabă-l în cât timp își va reveni de sub efectele drogului.

Doctorul, în continuare cu mâinile ridicate, spuse că nu știe. DeWitt l-a lovit cu pumnul în falcă, trântindu-l de zid.

— Întreabă-l din nou.

---

[4] O stea aurie pe epolet – autorul nu precizează, dar: o stea mică = *Molazim,* OF-1, *sublocotenent;* o stea mare = *Moqaddim,* OF-4, *lt.colonel*.

Ceea ce Franklin făcu. Doctorul s-a ghemuit, mormăind un răspuns.

— Zice că în cam patru ore.

— Nu avem patru ore la dispoziție. Peste o oră, tot locul ăsta va fi aglomerat cu soldați și elicoptere.

DeWitt se uită la fiolele de pe măsuță.

— Întreabă-l care dintre drogurile acestea îl pot face să-și revină.

Doctorul ridică din sprâncene.

— Spune-i că dacă încearcă să omoare prizonierul, îi smulg limba, îi scot ochii, îl castrez și-i bag coaiele pe gât. Tradu exact ce am spus.

Pe măsură ce Franklin repeta vorbele în arabă, zâmbetul înghețat al doctorului libian s-a șters fiind înlocuit de o expresie de teroare. Începu să tremure și se lipi de zid.

— Percheziționați-i pe toți trei, a ordonat DeWitt.

Au găsit un mic pistol automat, trei cuțitașe și două pilule.

Doctorul a arătat către trusa cu fiole.

— Zice că cea albă cu etichetă albastră îl va face pe prizonier să-și revină în zece minute, fără să lase efecte secundare.

— DeWitt, ai *subiectul*? a întrebat Murdock prin radio.

— Încă nu, poate peste zece minute. Situația voastră?

— Am trecut prin gard, facem curățenie. Am dat peste încă o juma' de duzină de gărzi. Ce mai mulți dintre ceilalți par a fi în exterior, în poziții de asediu. Controlăm zona. Ai lovit zdravăn transportorul acela.

— Eh, bunăciunea de TNAZ...

DeWitt l-a privit din nou pe doctor.

— Spune-i să o facă acum. Iar dacă apare vreo problemă, moare... foarte încet și foarte dureros.

Fernandez le-a legat la spate brațele celorlalți doi civili, cu curele de plastic, și i-a așezat lângă peretele din cealaltă parte a încăperii. Doctorul a luat fiola, a tras lichidul în seringă și s-a apropiat de Cullhagen. DeWitt i-a înșfăcat mâna.

— Fă-o cum trebuie, altfel ești mort.

Îi puse *Bull Pup*ul la cap și spuse „*Bang!*”. Doctorul aproape că leșină. Dădu din cap, înfipse acul în brațul lui Cullhagen și-i injectă medicamentul.

După două minute, omul de la CIA a început să-și revină. Încă cinci minute și privi în jur, s-a încruntat și a început să vorbească, dar neinteligibil.

DeWitt s-a încruntat și l-a chemat sus pe Murdock. L-au privit amândoi șoptindu-și unul altuia:

— Va fi destul de lucid ca să meargă cu noi? a întrebat DeWitt.

— Sau îl lichidăm? a completat Murdock.

— N-am vrut să iau eu această decizie.

La 12 minute după injecție, Cullhagen a tușit, și-a ridicat privirea și a clipit. Și-a frecat fața cu o mână și s-a uitat la doctorul care stătea în fața sa.

— Cum îți spuneam, nemernicule, n-ai să afli nimic de la mine. Nu știu nimic. Sunt doar un amărât de șofer numit în misiunea asta doar pentru flăcăul care are slujba a făcut – dacă-ți vine să crezi – oreion.

Privi în jur, și zâmbi la vederea SEAL.

— Ei, uniforme diferite. Ai noștri, sper.

Îi întinse mâna lui DeWitt.

— Sunt Cullhagen. Când dracu vine elicopterul să ne scoată din gaura asta de șobolani?

— Domnule, imediat ce poți umbla și purta un AK-47 și 40 cartușe.

Cullhagen clipi de câteva ori și dădu din cap.

— Ce mă bucur că vă văd, băieți! Lăsați-mă să mă mișc puțin. Nu le faceți rău ăstora, n-au fost chiar atât de răi. Aveau un ofițer militar pentru interogatoriul ce urma. Mi-ar fi scos curu' prin nas înainte de a termina cu mine. Hai să mergem.

— Sunt 7 mile de mers prin nisip, îi spuse Murdock.

— Ce dracu, am făcut două tururi în Nam. Pot mărșălui 50 mile cu un rucksack de 25 kg. Haidem!

Au coborât scările și au ieșit în fața casei. O jumătate de duzină de soldați erau culcați pe pământ acolo unde îi lăsaseră legați după ce-i capturaseră. Vor trăi. Jaybird alerga dând din mâini.

— Am găsit un camion lângă barăci. Vechi, dar funcționează. Scutim mersul pe jos.

Murdock se uitase după Cullhagen cum a coborât scările și a ieșit afară. N-avea nici o șansă să facă cele 7 mile, chiar și fără să care o carabină.

— Încăpem toți? a întrebat DeWitt.

— Are platformă cu bănci pe laturi și la spate. E loc pentru toți.

— Adu-l aici, a ordonat Murdock. Dacă pe acest drum vom da peste patrule sau baraje, folosim EAR asupra lor ca să nu avertizeze pe nimeni mai departe. Să mergem.

După 10 minute, au ieșit pe poarta principală. Au trebuit să împingă la o parte epava transportorului, apoi au rulat pe drumul pietros. Bătrânul camion putea rula cu viteza maximă de 30 mph. Aceasta era de cinci ori mai repede de cât puteau merge ei pe jos.

După o milă de rulaj au văzut lumini și au încetinit. Doi oameni înarmați cu EAR au ochit peste cabină, așteptând. Era un baraj militar, cam 50 de soldați. Două vehicule luminau lateralele drumului, iar doi oameni stăteau în mijlocul drumului, făcând semne cu mâinile. De la 200 m cele două EAR au tras. Efectul a fost imediat. După alte 10 secunde, EAR au tras din nou, de fiecare parte a drumului. Aproape toți oamenii de la baraj s-au prăbușit inconștienți. Jumătate de duzină dintre ei au supraviețuit efectelor undei de șoc sonore care a străbătut deșertul.

La barajul propriu-zis, camionul a oprit, SEAL au sărit jos și au tras soldații inconștienți deoparte pentru ca vehiculul să poată trece mai departe fără să-i zdrobească.

— Una dintre zilele noastre mai omenești, i-a spus Murdock lui Cullhagen. Să nu crezi că asta se întâmplă prea des.

Omul de la CIA era fascinat de armele EAR.

— Am auzit că avem așa ceva în rastele. Dar nu știam că sunt operaționale.

— Încă nu sunt, dar noi am ciordit câteva pentru teste reale în combat. Funcționează teribil de bine când trebuie să atacăm în liniște.

Din nou în camion, Murdock a aflat despre rana din brațul lui DeWitt și i-a suflecat mâneca pentru a o verifica.

— A intrat și a ieșit*, j.g.* Nu-i mare scofală. O vreme va fi mai greu să bei cu mâna stângă, dar asta-i totul.

Steriliză locul cu șervețele îmbibate cu alcool, apoi a pus ceva medicamente în cele două răni și a bandajat strâns pentru a opri sângerarea.

— Ești ca și nou, *j.g.*, dar n-ai să capeți *Purple Heart*, pentru că noi nu am fost niciodată aici și nici misiunea aceasta nu a avut loc.

După alte 5 minute, pe drum au apărut o pereche de faruri care veneau spre ei. S-au ghemuit pe podeaua platformei, sperând că nu vor atrage atenția celor din vehiculul ce se apropia. S-a dovedit a fi un sedan care a vâjâit pe lângă ei cu maximum de viteză, continuându-și drumul fără ca șoferul să arunce vreo privire în urmă.

Jaybird a virat camionul chiar în locul pe unde veniseră pe drumul pavat paralel cu plaja, iar după o jumătate de milă, a virat din nou, către coastă. Marea era la mai puțin de 200 m.

— Hai să găsim pâlcul de tufișuri și să plecăm de aici.

Lampedusa a fost cel ce găsit locul. Bărcile de cauciuc erau la locul lor.

— OK, i s-a adresat DeWitt lui Cullhagen. Nu va trebui să înoți.

Cullhagen dădea oarece semne de epuizare.

— N-am dormit, n-am mâncat, n-am băut apă de trei zile.

SEAL i-au dat un bidon cu apă și niște batoane cu hrană, energizante, din rezerva de urgență.

— Sunt atât de înfometat că nici nu le simt gustul.

În 10 minute bărcile au fost în apă, iar SEAL și Cullhagen s-au urcat la bord. Furtuna trecuse, iar Mediterana semăna cu un iaz imens, atât era de calmă. Era aproape ora 0400. Mai aveau două ceasuri de întuneric, dacă aveau noroc.

Murdock a transmis un apel prin Motorola, dar nu a primit răspuns. Continuă să încerce, pe măsură ce înaintau încet spre nord. Era de presupus că submarinul va sta la suprafață între 0400 și 0600. Când au ajuns la o milă în larg, submarinul a răspuns prin stația Motorola lăsată de SEAL la bord. Aștepta. Murdock s-a ridicat în picioare în IBS și a semnalizat cu trei baghete luminoase. Radioul a prins glas din nou.

— *Floater*, am văzut semnalul vostru. Baghete luminoase roșii. Sunteți drept în față și vom face contactul.

— Chiar așa, suspină Vinnie Van Dyke. O întreagă afurisită de misiune și noi nici măcar nu ne-am udat.

Încă 20 minute și s-au transferat în siguranță pe submarin; au dezumflat IBS-urile și le-au strecurat prin trapă în interiorul

subului. Odată aflați la bord, Cullhagen a cerut un radio cu transmisie criptată și a trimis un mesaj la Washington.

SEAL s-au culcat în cușete și au dormit buștean. Nu și Murdock. Încă mai avea de integrat pe deplin doi oameni noi în Pluton și în operațiuni. Aceasta îi va lua ceva timp.

SFÂRȘIT